De Schoonste

Nr 158

3 f.

Avonturen In de Wildernis

door Kapitein Ricardo

De Sprekende AFGOD

Uitgaven O. Bracke & Zoon, Zele.

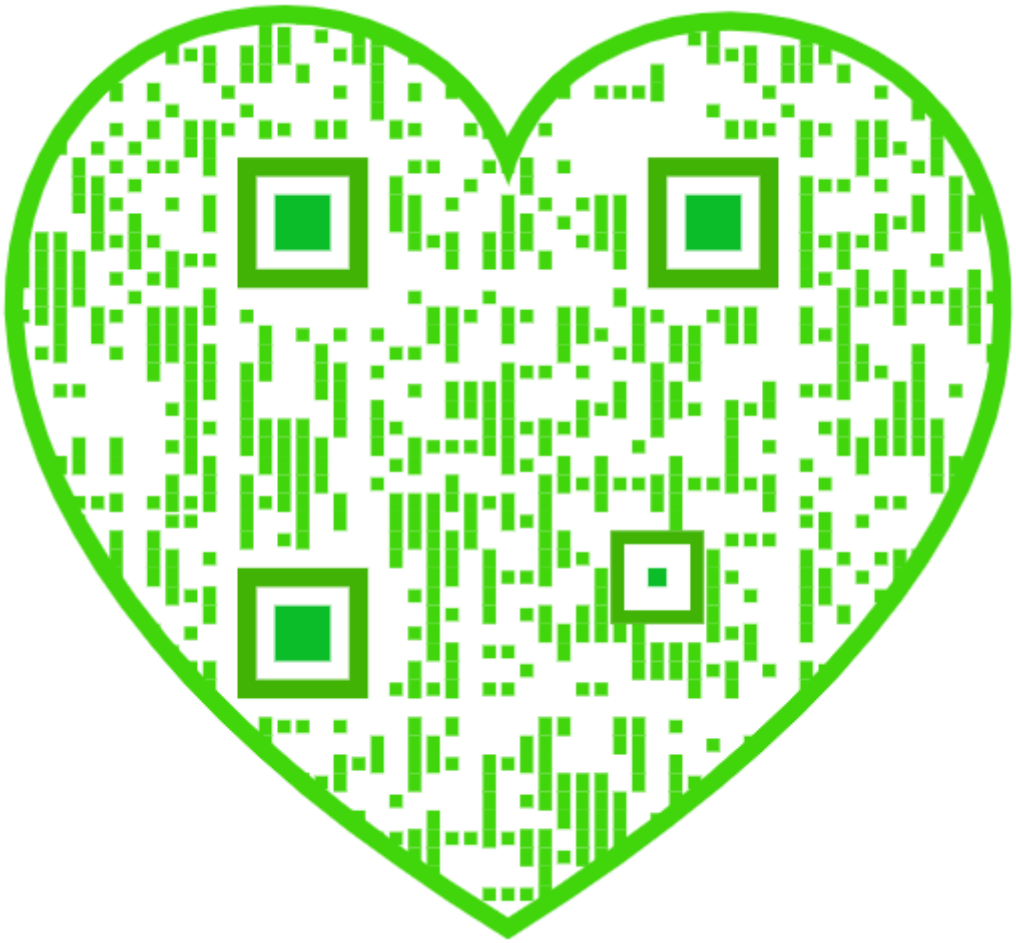

De schoonste AVONTUREN in de wildernis

Nr 158.

De Sprekende Afgod.

I.
HET VERWOESTE NEGERDORP.

Het is heelemaal geen gemakkelijk werkje zich in de stikkende warmte van de Afrikaansche wildernis, een weg te banen door het oerwoud. De struiken en de slingerplanten groeien er soms zoo dicht door elkaar, dat men verplicht is, ze met het mes weg te hakken. Daarbij dient nog in aanmerking genomen, dat men in die wildernis allerlei gevaren te vreezen heeft, zoowel van de dieren als van zekere negerstammen.

Onze helden Richard Dassonville en Gustaaf Lenssens, de twee Belgische ontdekkingsreizigers, drongen sinds uren in gezelschap van Zamba hun trouwen neger, het oerwoud door. De zwarte houwde zonder ophouden de struiken weg. Op een gegeven oogenblik sprak Gustaaf :

— Alle duivels ! Dit is de vermoeiendste tocht, dien ik ooit gemaakt heb! Ik voel m'n beenen bijna niet meer ! Zouden we niet wat uitrusten Richard?

— Mij goed, antwoordde Dassonville glimlachend.

Hij weerstond beter aan het uitputtend klimaat van zekere Kongoleesche streken dan zijn neef Richard wendde zich tot Zamba :

— Rust gij ook maar wat uit, Zamba !...

— Ja, massa ! Maar ik niet moe zijn, wedervoer de neger.

— Massa Gustaaf wel. Dus zullen we hier wat uitrusten.. Hoe ver is het nog, Zamba, tot bij den stam van het opperhoofd Tonga ?

— Niet ver meer, massa... Wij er weldra aankomen.

— Goed !

Gustaaf vroeg aan zijn neef .

— Maar zeg me nu eens, hoe ge op de gedachte kwaamt, dezen verduivelden tocht te maken ?... Gaat het er werkelijk alleen maar om den chef Tonga een bezoek te brengen?... Wat is hij eigenlijk voor een kerel? En hoe kent gij hem ?

Alle rechten van reproductie, adaptie, vertaling, tooneel- of filmbewerking voorbehouden.

— Wel, dat zal ik u eens vertellen... Het gebeurde voor enkele jaren. Ik was op leeuwenjacht... Uren had ik al rondgeslenterd zonder eenig wild te ontmoeten. En toen ik eindelijk een gebrul hoorde, was het dat van een luipaard (1).

— Wel, wild is toch wild... grommelde Gustaaf.

— Ja, ging Richard verder. Maar ik stond toen voor een heel moeilijk geval ! Die luipaard vocht tegen een jongen neger, die er heelemaal niet scheen op uit te zijn, zich door het dier te laten oppeuzelen !...

— Ho !... En wat gebeurde er toen ?

— De neger had het dier al twee lansstooten toegebracht. Hierdoor was het nog woedender geworden. De arme neger echter, was ook deerlijk toegetakeld. Het beest had hem den rug opengereten en een deel van de wervelkolom lag bloot. Hij zou zeker door den luipaard gedood geweest zijn, ware ik niet net op tijd tusschenbeide gekomen. Ik mikte zorgvuldig, want de twee tegenstanders hingen aan elkaar en ik mocht den zwarte niet treffen, wel... Het gelukte mij het dier met een kogel tusschen de oogen te dooden.

— Prachtig !. . Maar de neger ?... Stierf hij niet aan de opgeloopen verwondingen ?

— Neen... Gelukkig was zijn dorp in de onmiddellijke nabijheid gelegen. Ik liet er hem door mijn boys naartoe dragen. Toen we er aankwamen, vernam ik dat de jonge gekwetste Tonga heette en de zoon van het hoofd van den stam was... Ik kan u moeilijk het gejammer beschrijven dat onder de inboorlingen ontstond, toen ze zagen hoe erg het jonge hoofd er aan toe was. Voor die eenvoudige lieden bestond er geen twijfel meer : Tonga zou sterven...

— Maar ge zegde toch dat hij niet overleden was ?

— Ja... Ik verzorgde hem. Ik ontsmette de afschuwelijke wonden, wat niet zonder gekerm ging. Daarna lei ik het vleesch weer op zijn plaats en speet het vel bij elkaar, raad eens met wat ?

— Met veiligheidsspelden zeker ? vroeg Gustaaf sarcastisch.

— Neen, maat ! Met gewone naalden !... Dit ook ging niet zonder gekreun en getier... Daarna verbond ik hem... Tot ieders verwondering, en vooral tot de mijne, kwam de jonge Tonga er doorheen !... Hij heeft sinds dien zijn vader opgevolgd als hoofd van den stam...

— Zoo ! Nu begrijp ik, dat ge hem eens gedag wilt zeggen.

— Ja. Ge kunt u wel verbeelden dat ik bij die inboorlingen als een soort toovenaar doorga !... Ge zult straks het lidteeken nog wel op den rug van

---

(1) Luipaard : is een roofdier, iets kleiner dan de tijger en heeft veel gelijkenis met den panter, door zijn grootte en door de kleur van zijn huid, die waarlijk prachtig is : licht, vaalrood met op de flanken zes à tien rijen donkere vlekken. De panter leeft uitsluitend in Azië en in Indonesië, terwijl de luipaard in Afrika huist. De gewoonten van den luipaard zijn die van al de groote soorten «Katten», dus wreed en bloeddorstig. Hij valt vooral de hertegeiten aan en ook de apen, die hij tot in de boomen achtervolgd. 's Nachts komt hij rond de bewoonde plaatsen sluipen om te trachten er eenig huisdier te bemachtigen. Wanneer hij honger heeft, aarzelt hij zelf niet den mensch aan te vallen. De negers vreezen dit wilde dier, al maken ze er een verwoede jacht op, om zijn prachtige huid te bemachtigen.

Tonga zien, een lidteeken waarvoor de grootste knoeier van onze heelmeesters zich dood zou schamen !... Maar het voornaamste is dat Tonga leeft !... Sinsdien breng ik hem een bezoek, telkens dat ik in deze streek kom... We zullen nu maar verder trekken. In het negerdorp zullen we dan een brok eten en er degelijk uitrusten.

— O-K ! Vooruit dan maar !... Zamba, grijp uw houwsabel en sla er maar duchtig op los, maat !

En weer ging het verder doorheen het oerwoud. Plots echter bereikten zij den rand van het bosch en stonden voor een vlakte.

— Oef ! zuchtte Gustaaf. Hier zal het heel wat gemakkelijker gaan... Hoever ligt dat dorp nu nog hier vandaan ?

— Ginds, achter die rij boomen, massa, antwoordde de trouwe neger.

Nu konden ze veel vlugger verder stappen. Maar naar gelang zij het dorp naderden, voelde Richard een vreemd gevoel van onrust en verwondering over zich komen.

— Eigenaardig dat het hier zoo stil is, grommelde hij. We zouden van hieruit toch al het geroep van de kinderen en de andere geruchten van het dorp moeten hooren.

Weldra stonden zij voor het dorp en Richard uitte een kreet van verwondering. Behalve eenige doode en gewonde negers, viel er niets te bemerken tusschen de hutten, waarvan er verscheidene vernield waren.

— Alle duivels ! Wat is er hier gebeurd ! gromde Dassonville.

— Er werd hier in elk geval duchtig gevochten, merkte Gustaaf op.

— Kijk ! Ginds staat de hut van Tonga !... En ik zie geen wachters... Laten we eens gaan kijken !

Ze stapten het dorp in. Plots kwam een oude neger uit een hut en riep met een vreugdekreet :

— Massa Richard !...

Onze held keek om en herkende den ouden toovenaar Mambu.

— Mambu !... Wat is er hier gebeurd ?... En waar is Tonga ?

— Kom in Mambu's hut, massa Richard. Daar zal ik u alles vertellen...

II.

DE OVERVAL.

Onze helden zaten naast elkaar op den grond in Mambu's hut. Vóór hen zat de toovenaar neergehurkt. Hij sprak met klagende stem :

— O, massa Richard, een groot ongeluk is over onzen stam gekomen.

— Dat heb ik al bemerkt, gromde Dassonville Maar geef me eens uitleg?

De oude Mambu hernam :

— Op 2 dagreizen van hier woont de machtige stam der Diala's. Tot op heden leefden wij in goede gebuurschap met hen.

— Ja, dat wist ik, onderbrak Dassonville hem. Dreef uw stam geen ruilhandel met de Diala's ?

— Ja, massa Richard. Zoo was het. Maar sedert uw laatste bezoek is er veel veranderd. De eens zoo vriendschappelijke Diala's zijn nu de schrik van de streek geworden...

— Hoe is dat mogelijk, gromde Gustaaf. Hebt ge twist met hen gehad ?

— Neen, massa. Wat er juist gebeurd is, weten we niet. Maar de Diala's hebben nog slechts een opperhoofd, dat tevens hun machtige en gevreesde toovenaar is. Wat er van hun vroegeren toovenaar en hoofd geworden is, weten wij niet.

— Dus denkt ge, dat het die nieuwe toovenaar is, die den stam ophitst?

— Ja, massa, hij en de sprekende afgod.

— Hein ? vroegen onze helden verbaasd.

— Een sprekende afgod ? ging Richard verder. Maar dat bestaat niet, mijn goede Mambu.

— Toch wel, massa ! Ik heb hem zelf gehoord !... Ik heb van den afgod antwoord gekregen op de vragen, die ik hem stelde... Neen, neen, het is geen bedrog !...

Dassonville schudde het hoofd en mompelde :

— Ga verder, Mambu.

— Sedertdien zijn de Diala's echte plunderaars geworden. Ze krijgen vuurwater vóór en na hun rooftochten te drinken. Dan zijn ze als wilde dieren en ontzien niets... Ze zijn steeds op buit belust : ivoor en runderen... Wij wisten al wel iets af van de plotselinge verandering van de Diala's, doch we hadden hun bezoek nog niet ontvangen. Gisteren nacht echter, hebben ɪə uə pɹɐəʍəɹd ƃəʍɐɹ dɹop suo zɪʃ aaŋƃɐvɐllən. Onze krijgers hebben zich dapper gewerd en er werd verwoed gevochten. Er vielen vele dooden en gekwetsten. Doch de Diala's zijn veel sterker in getal dan wij. Onze krijgers moesten het onderspit delven. Zij die niet gedood of gewond werden, zijn door de Diala's medegevoerd, evenals ons opperhoofd, Tonga...

— Ik geloof, neef, sprak Richard tot Gustaaf, dat we dat zaakje eens moeten opknappen !

— Met genoegen, grommelde Lenssens. Het zal me waarlijk een plezier zijn om op de zwarte tronies van die roovers te slaan! Vertel verder, Mambu!

— De aanvallers hebben al ons ivoor, onze maïs en onze runderen geroofd. Zelfs onze wapens hebben ze medegenomen.

— En wat zal er nu, volgens u, gebeuren ? vroeg Dassonville.

— Wel, de Diala's zullen terugkomen en een losprijs voor de gevangenen vragen... Indien deze niet betaald wordt, zullen onze krijgers en ons opperhoofd aan den sprekenden afgod geofferd worden...

— Dat valt nog te zien, gromde Richard.

De oude toovenaar begon te jammeren :

— Mambu kan niets voor zijn arme broeders !... Onze stam zal uitsterven, want de genade der goden heeft ons verlaten !... Hoe zal ik den losprijs kunnen betalen, vermits de dieven alles geplunderd hebben ?... Dus zullen al de gevangenen gedood worden, evenals ons geliefd opperhoofd Tonga.

De oude Mambu verborg het gelaat in de handen en begon weenend heen en weer te wiegen.

— Wat denkt gij van dit alles, maat? vroeg Gustaaf aan zijn neef.

— Er is natuurlijk iets niet in den haak met de Diala's, verzekerde Dassonville. We zullen ons met dat zaakje eens onmiddellijk bezig houden. We kunnen toch zoo maar niet de arme negers en Tonga door die schelmen laten afpersen !... Temeer, daar ze allen gevaar loopen er het leven bij in te schieten.

— We zullen hen wel mores leeren, mopperde Lenssens. Maar hoe vindt ge de legende van den sprekenden afgod ?

— Het geldt hier geen legende, verzekerde Richard. Natuurlijk geloof ik niet aan het bestaan van dien sprekenden afgod, maar het staat vast dat er hier den eenen of anderen list gebruikt wordt om de bijgeloovige Diala's om den tuin te leiden ! Het is voldoende dat zij aan het werkelijk bestaan van

dat sprekend beeld gelooven, om al zijn bevelen uit te voeren !... Een sluwe bandiet, bij voorbeeld, kan zoo, van een vroeger vreedzamen stam, een bende echte roovers en moordenaars maken...

Plots zweeg onze held en luisterde aandachtig toe. Ook Mambu had het hoofd opgeheven. In de verte weerklonk het dof getrommel van een tam-tam.

Angstig keek de oude toovenaar onze helden aan en sprak :

— De Diala's !... De tam-tam kondigt aan dat ze op weg naar ons dorp zijn en dat zij komen om te onderhandelen !...

III.

DE LOSPRIJS.

Richard en Gustaaf waren rechtgestaan en buiten de hut gegaan. De overlevenden van den stam liepen schreeuwend van angst door het dorp en vluchtten verward het woud in.

— Zie, massa Richard, murmelde de oude toovenaar droevig. Mijn ongelukkige dorpsgenooten zijn dol van angst en vluchten voor de naderende Diala's. Zij ook hebben den tam-tam gehoord...

— Luister, sprak Dassonville tot den toovenaar. Gij, Mambu, zult de bandieten van Diala's ontvangen. Massa Gustaaf en ik zullen ons met Zamba in uw hut verborgen houden en het gesprek afluisteren. Vrees niet... Van heden af staat gij en uw stamgenooten onder onze bescherming...

— Goed, massa Richard... Maar zult ge machtig genoeg zijn om ons allen te redden? Wat kunt ge doen tegen dien verschrikkelijken sprekenden afgod?

— Heb geduld, Mambu !... Dien afgod zal ik het wel afleeren, zulke grappen verder uit te halen, bromde onze held.

Mambu luisterde even aandachtig en zei toen vlug

— Daar zijn de vervloekte Diala's !

— Vlug, neef ! riep Dassonville, De hut in ! Kom Zamba !

Onze vrienden sprongen gauw de hut van den toovenaar binnen en bleven er wachten. Door de spleten van den wand konden ze het dorp inkijken en zagen Mambu die, heel niet op zijn gemak, de wreede krijgers van den vijandelijken stam stond op te wachten. Eindelijk verschenen een 30-tal Diala's. Het waren allen groote kerels, op belachelijke wijze met allerlei kleuren beschilderd. Ze gingen wankelend voort en hun oogen glinsterden.

— Bij mijn woord, gromde Richard, de schelmen zijn allen dronken !...

— Ik vraag me af waar ze den alcohol vandaan halen, zei Gustaaf.

Inmiddels waren de Diala's den ouden toovenaar genaderd.

Hun aanvoerder sprak met heesche stem tot den ouden Mambu :

— Onze sprekende god, die door onzen toovenaar ondervraagd werd, eischt voor Tonga 10 olifantstanden en voor elken anderen krijger, dien we gevangen gemaakt hebben, een tand of een rund... Zoo ge dien losprijs niet betaalt, zullen uw stamgenooten aan den afgod opgeofferd worden...

Mambu begon te jammeren :

— Hoe wilt ge, krijger, dat ik u dat alles betaal ! Gij en uw mannen hebben alles wat wij bezaten medegenomen !... In heel het dorp zult ge geen tand, noch rund meer vinden !...

— Ge liegt, oude hond ! schreeuwde de Diala.

Richard, die de meeste negerdialecten kende, luisterde aandachtig. Gustaaf verstond de taal der Diala's niet en vroeg fluisterend aan zijn neef :

— Wat raast die beschilderde aap daar allemaal ?

— Hij vraagt losgeld voor de gevangenen... Die kerels staan onder den

invloed van een sluwen bedrieger !... Maar we zullen gauw weten hoe de zaak in elkaar zit !

Buiten liep het gesprek tusschen den ouden Mambu en de Diala's verder.

— Zoek dan het dorp af, sprak de toovenaar.

De Diala wierp hem een woedenden blik toe en riep :

— Indien ge niets meer hebt, vraag het dan aan een bevrienden stam !

— Dat deed ik reeds, doch ik kreeg geen antwoord.

— Wij moeten dat losgeld hebben, of ge weet wat er uw dorpsgenooten te wachten staat ! Vergeet ook niet dat Tonge, uw hoofd, in onze macht is !

Mambu wierp nu den bandiet een uitdagenden blik toe :

— Vreest ge dan de weerwraak van de goden niet, schelmen !

De Diala's lachten hem uit :

— De sprekende god is met ons ! Hij is de machtigste !... Maar vermits gij het noodige niet meer hebt om te betalen, zullen wij ook u medenemen! Ha ! Ha !... De god zal tevreden zijn, wanneer we hem een toovenaar zullen offeren !...

De deugnieten grepen den schreeuwenden Mambu en wilden hem naar het bosch slepen. Maar toen sprongen plots twee Blanken en een reusachtige neger uit een hut te voorschijn. Het waren onze helden, die den toovenaar ter hulp kwamen. Richard en Gustaaf hadden elk hun revolvers in de hand en vuurden ze koelbloedig op de Diala's af. Eenigen van de dronken bandieten vielen levensloos neer... De anderen begonnen kreten van angst te slaken en stormden naar het woud, als hadden zij alle duivels der hel op de hielen...

— Ziezoo, grommelde Dassonville, dat is al een klein voorschot van wat hen te wachten staat !...

— Massa ! Massa ! riep Mambu, nu zullen ze Tonga en onze krijgers dooden !...

— Weet ge misschien precies wat er nu gebeuren zal ? vroeg Richard.

— Ja, antwoordde de toovenaar. Andere stammen ondergingen reeds hetzelfde lot. We hoorden het vertellen van enkele overlevenden die wij opgenomen hadden... Indien hun slachtoffers het losgeld niet kunnen betalen, worden de gevangenen geofferd aan den sprekenden afgod. Daarna gaan de Diala's terug naar het overrompelde dorp, steken het in brand en voeren de vrouwen mede.

— Wees gerust, Mambu... Massa Gustaaf, de goede Zamba en ik zullen uw dorpsgenooten redden... Blijf hier in het dorp !... We brengen u weldra de uwen terug...

— Dat de goden u aanhooren, massa Richard...

Dassonville richtte zich tot Gustaaf en Zamba :

— Komt, vrienden ! Nu naar de Diala's. We zullen het die bandieten eens afleeren, vreedzame dorpen te plunderen !...

— Ja, alle donders, gromde Gustaaf, en we zullen hun afgod eens een ander deuntje leeren zingen !...

Onze helden en hun trouwe dienaar stapten vlug het woud in naar het dorp van de Diala's, dat twee dagreizen van Tonga's dorp gelegen was...

IV.

BIJ DE DIALA'S.

Het dorp der Diala's was veel grooter dan dat van Tonga's stam. Het bestond uit talrijke hutten, die rond een groot plein gebouwd waren. In het

midden verhief zich een ronde, zeer groote hut. Daar woonde de toovenaar, die tevens ook het opperhoofd van de wreede Diala's was. Rond het dorp hadden de negers een houten omheining opgetrokken. Voor de poort stonden steeds talrijke krijgers op wacht. In het dorp liepen talrijke gewapende krijgers rond. Ze bewaakten een 50-tal gevangenen, die aan palen vastgebonden waren. Plots weerklonk een dof geroffel. Onmiddellijk liepen de Diala's naar het huis van den toovenaar, waar ook de sprekende afgod woonde. Vol eerbiedige vrees betraden zij den tempel. Voor den afgod, een bespottelijk beeld, dat ruw uit een boomstam gebeiteld was, stond de toovenaar in groot ornaat en met een afschuwelijk masker op het hoofd. Hij droeg een grooten rooden mantel met vederen bedekt. Zelfs zijn handen en voeten waren met pluimen bedekt, en men kon niet het minste gedeelte van zijn huid zien. Door de ooggaten van het masker flikkerde zijn blik, toen hij de Diala's aankeek. Deze waren op de knieën gevallen en bogen diep voor hun god en toovenaar neer.

De stem van den toovenaar verhief zich kort en gebiedend :

— Dialakrijgers ! Straks zullen de weggestuurde onderhandelaars van den stam van Tonga terugkeeren. Indien zij den losprijs voor de gevangenen niet willen betalen, zal de sprekende god zijn oordeel vellen...

Vreugdekreten stegen onder de Diala's op. De toovenaar hief de armen boven het hoofd. Oogenblikkelijk werd het weer stil. Hij vervolgde :

— Indien de gevangenen opgeofferd worden, zal er een groot feest plaats vinden... Er zal vuurwater uitgedeeld worden. Na het ter dood brengen van Tonga en zijn krijgers, zult ge de toelating krijgen om naar het dorp van die honden te gaan om het in brand te steken en de vrouwen weg te halen. Die vrouwen zullen onze slavinnen zijn !...

De Diala's begonnen te jubelen. Vóór deze machtige toovenaar gekomen was, wisten de Diala's niet wat een slavin was. Nu bezaten vele krijgers reeds een slavin. Het waren vrouwen van overrompelde stammen, die het zware werk moesten verrichten. De eigenlijke vrouwen van de krijgers deden nu niets anders meer dan hun kinderen verzorgen. Ja, die toovenaar had veel van zijn macht aan de Diala's gegeven. Zij waren nu immers een machtige, gevreesde stam ! Bovendien, had de toovenaar ook een slavin, maar een blanke. Onbekenden hadden die vrouw eenige dagen tevoren naar het dorp gebracht. Nu leefde zij in den tempel bij den sprekenden afgod.

— Weldra, vervolgde de toovenaar, zullen wij als meesters over heel deze streek heerschen. Om dit te bereiken, moeten allen blindelings gehoorzamen aan de bevelen van den sprekenden god !

Na deze woorden, stapte de toovenaar op de krijgers toe, die eerbiedig voor hem uit den weg gingen. Hij ging buiten, en wandelde langzaam voorbij de palen waaraan de gevangenen gebonden waren. Hij keek ze minachtend aan, terwijl de Diala's de ongelukkigen bespotten en sommigen ervan zelfs sloegen. Allen bogen het hoofd behalve Tonga, het jonge opperhoofd, die den toovenaar uitdagend aankeek...

— Gij ook zult sterven, Tonga !...

Misprijzend antwoordde het opperhoofd :

— Uw beurt komt ook spoedig, hond ! De goede goden zullen u straffen voor al de moorden, die ge op het geweten hebt. Eens zal uw gedrag ter oore van onze Blanke beschermers komen. Die zullen u straffen...

Meteen spuwde hij op het masker van den toovenaar. Deze stiet een kreet

van woede uit en riep een bevel. Een Diala kwam toegeloopen en overhandigde hem een zweep. Toen begon de ellendeling met het geknoopte touw in het gelaat van den armen Torga te slaan, da het bloed hem weldra uit de gescheurde huid vloeide. De schurk sloeg tot de arme neger bewusteloos in de touwen bleef hangen, die hem aan den paal bonden. De bandiet trapte nog even tegen het bewusteloze lichaam en stapte toen weer naar den tempel toe. Aan den ingang gekomen, keerde hij zich tot zijn krijgers, die hem gevolgd waren, en riep :

— Laat mij met den god alleen, ik wil met hem spreken. Hij, die den tempel zonder mijn toelating betreedt, zal aan den sprekenden god opgeofferd worden !...

Angstig verwijderden de Diala's zich vlug van den tempel. De toovenaar ging de groote hut binnen, die in verscheidene kamers verdeeld was. Hij sloot zorgvuldig de deuren achter zich en ontdeed zich van zijn masker. Het hoofd van een Blanke kwam te voorschijn. Hij grommelde in 't Fransch :

— Alle donders ! Het is geen kleintje om zoo met dit gedoe een uur lang op uw schouders rond te loopen !... Maar ik moet voorzichtig zijn en die ezels in hun waan laten...

Hij begon hardop te lachen en murmelde :

— Ha ! Ha ! De sprekende afgod !... Een puik idee dat ik daar gehad heb !... Als we dat nog een jaar kunnen volhouden zijn we schatrijk !...

Hij opende de deur van een ander vertrek en keek met glimmende oogen naar een groote hoeveelheid ivoor en maïs, die er opgestapeld lagen.

— Dit alleen vertegenwoordigd al een mooi sommetje. Zonder de waar te rekenen, die Leo en Jean al aan den man gebracht hebben... Laten we onze rekening nog eens maken...

Hij ging achter een ruwe tafel zitten, greep een schrijfboek en potlood en begon te cijferen :

— Vijfhonderd duizend frank voor elk... Dat is nog zoo slecht niet !... Maar we moeten dat sommetje verdubbelen...

Hij borg het schrijfboek weer weg en wreef zich vergenoegd de handen.

— Komaan, ik mag niet klagen ! De zaken gaan prachtig ! En laten we nu eens gedag aan mijn «slavin» gaan zeggen !

Hij naderde een andere deur en trok er den houten staaf voor weg, die ze gesloten hield. Hij opende ze en keek in een kleine kamer, waar een wonderschoon jong meisje op een hoop dierenvellen uitgestrekt lag. Zoodra zij den bandiet zag, sprong ze recht en liep naar een hoek van haar gevang.

— Moordenaar ! riep ze vol afgrijzen uit. Ga weg ! Vertoon u niet meer aan mij !... Ik haat u !...

— Zoo zoo, grommelde de schurk, zijt ge nog niet verstandiger geworden ?... Ik wil u rijkdom en macht geven. Vele meisjes zouden gelukkig zijn, wanneer hun zoo een éénige kans aangeboden werd !

— Ga heen ! schreeuwde de jonge vrouw snikkend. Vaders bloed kleeft nog aan uw handen, ellendeling !...

De kerel verbleekte even en gromde toen :

— Ge weet wel dat ik uw vader niet gedood heb !

— Neen, gij niet, maar uw medeplichtigen en ze hebben wellicht op uw bevel gehandeld !... O, ik haat u !...

De bandiet liet een grijnslach hooren en mopperde :

— Een paar dagen zonder eten en drinken, zullen u waarschijnlijk wel wat vriendschappelijker tegenover mij stemmen

Hij vervolgde met dreigende stem :

— Indien ge nog weigert mijn vrouw te worden, zal ik u aan de negers van dezen stam overleveren !...

Hij liet het angstig meisje alleen en sloot de deur weer zorgvuldig achter zich...

V.

JEAN DILLON'S VERLEDEN.

Jean Dillon bezat, in vroegere jaren, een kraam waarmee hij de kermissen afliep. Hij was een knap goochelaar en buikspreker (1). In het begin behaalde hij veel bijval en won hij sommen geld. Doch daar hij een verkwister was, en bovendien dronk en voor geld speelde, maakte hij weldra veel schulden Op zekeren dag, toen hij niet meer wist van wat hout pijlen maken, en op zijn armzalige kamer zat te peinzen, wat hij nu ging aanvangen, kwam een heer bij hem aankloppen. Jean Dillon ging verwonderd openen.

De onbekende, die heel deftig gekleed was, vroeg :

— Zijt gij Jean Dillon, goochelaar en buikspreker ?

— Jawel, Mijnheer...

De heer keek even de kamer rond en gromde :

— Ik veronderstel dat g'er niet erg goed voor zit op 't oogenblik...

— Inderdaad, Mijnheer... Ik had veel tegenslag den laatsten tijd.

— Ja, jongen... Het leven is soms eigenaardig, niet ?... Wel, ik kom u de gelegenheid aanbieden om wat geld te verdienen.

— Daar dank ik u voor, Mijnheer... Wat verlangt ge van mij ?

— Wel, ik geef morgenavond een feestje. Zoudt ge er kunnen optreden om mijn gasten wat te vermaken, met het buikspreken en eenige goocheltoeren ?... Ik zal u goed betalen...

— Natuurlijk neem ik dit aanbod aan, Mijnheer !

— Goed !... Hier is mijn adres... Tot morgen avond dus.

De heer vertrok. Jean bekeek het naamkaartje en las :

«Burggraaf André de Chillon, 27, Vijverstraat.»

— Hm ! Een burggraaf !... Eigenlijk kan het mij weinig schelen wie hij is... Als hij maar betaalt...

En 's anderendaags avonds was Jean Dillon op de afspraak.

De Burggraaf bewoonde een prachtig huis en de gasten waren insgelijks allen deftige en rijke lui. Het was overeengekomen dat Jean Dillon tweemaal zou optreden. Eerst als buikspreker en, later in den avond, als goochelaar. De gasten wenschten hem geluk met zijn kunst en verzekerden dat zij nog nooit zoo een knap buikspreker gehoord hadden. In afwachting dat hij weer aan de beurt kwam, slenterde hij rond in het huis. Plots bleef hij voor een kamer staan en zag er den Burggraaf een lijst van den muur wegnemen.

---

(1) Buikspreker : persoon, die de kunst verstaat te spreken alsof de stem hem uit den buik komt. Heel de kunst van het buikspreken, bestaat in het veranderen van de natuurlijke stem en in de meeste gevallen laat een buikspreker de stem hooren bij het uitademen. Terwijl hij spreekt, behouden zijn lippen een bijna volkomen onbeweeglijkheid en daar de stem dof klinkt, schijnt ze ergens anders vandaan te komen dan uit den mond van den persoon die in werkelijkheid spreekt. Het buikspreken is sinds lang gekend.

Achter die lijst was een brandkast ingemetseld. Jean Dillon keek belangstellend toe, hoe de edelman de deur van de kast opende en er een omslag in legde. Maar wat het meest de aandacht van den buikspreker trok, was een stapel bankbriefjes, die achteraan in den koffer lagen. De edelman sloot den koffer weer dicht en verliet de kamer langs een andere deur....

Het besluit van den goochelaar was oogenblikkelijk genomen...

— Ik waag het, gromde hij. De kerel is te rijk en ik te arm !

Hij sloop de kamer binnen en nam op zijn beurt de lijst weg. Reeds probeerde hij de deur van de brandkast te openen, toen hij geweldig opschrok. Een hand viel zwaar op zijn schouder. Bleek, keek Jean om... De Burggraaf stond voor hem. De edelman riep vol woede :

— Gij ellendige dief !...

Dillon slaakte een vloek en rukte zich los. Hij stond vlak bij den schoorsteen, waarop een zware kandelaar stond. Hij greep hem en sloeg hem met volle kracht op den schedel van den Burggraaf, die een gil slaakte en als een massa neerviel. Jean Dillon keek hijgend naar zijn slachoffer. Hij hoorde rumoer in de gang... Men had den kreet van den Burggraaf gehoord ! Men ging komen en hem grijpen om hem aan 't gerecht over te leveren ! Hij was een moordenaar !... Als een wild dier keek hij om zich heen. Hij holde naar het venster, opende het en sprong in den tuin van het huis. Als de wind liep hij naar den achtermuur, klauterde er overheen en liet zich in een eenzame straat op den grond vallen. Hij rolde overhoop, sprong weer recht en verdween loopend in de duisternis... Niettegenstaande alle opsporingen, bleef de moordenaar van Burggraaf André de Chillon onvindbaar...

VI.

DE BLANKE TOOVENAAR.

Drie jaren waren verloopen... Aan een kleine aanlegplaats bij een rivier in Belgisch Kongo, stonden tientallen negers nieuwsgierig en vol bewondering te kijken naar een Blanke, die hen vermaakte met zijn goochelkunsten. De eenvoudigste toeren leken die eenvoudige menschen mirakelen ! Ook waren zij wel een weinig bevreesd voor dien man, want de kunst, of liever, de macht die hij bezat, konden de goden alleen hem gegeven hebben. Ze vonden het dan ook vreemd dat een man, die over zulke toovermacht beschikte, hen na elke voorstelling goederen en ivoor vroeg... Twee andere Blanken zaten in een bootje aan den oever van de rivier en keken insgelijks naar den goochelaar. Een van deze onbekenden sprak tot den andere :

— Zie eens, Leo, die kerel kiest wel een eigenaardige streek uit om zijn ambt uit te oefenen !...

— Ja ! Goochelaars en andere kermisventers zijn we niet gewoon hier te ontmoeten... Ook vermoed ik sterk dat die kerel iets op zijn kerfstok heeft Als dat het geval is, kunnen we samen zaken doen. Indien ik zoo kon goochelen, zou ik wel weten wat aan te vangen !... Kom, laten we met hem kennis maken.

Ze stapten het bootje uit en naderden den goochelaar, die juist met zijn voorstelling klaar was.

— Goeden dag, sprak Leo.

— Goeden dag, bromde de andere terug.

— Als ge tijd hebt, zouden we graag eens met u spreken. We zouden u een interessant voorstel kunnen doen !

Het gelaat van den goochelaar klaarde op :

— Ik heb steeds tijd om over zaken te spreken... Wilt ge me soms bij uw smokkelhandel in alcohol interesseeren ?

Leo en zijn maat keken elkaar aan. De eerste grommelde

— Wat weet gij van onze werkzaamheden af ?

— Maak u maar niet boos, maat, wedervoer de goochelaar... Ik heet Jean Dillon en...

— Hein !... riep Leo.

— Wel, wat is er ?

Leo hernam met een grijns :

— Hoe dat treft ! Vóór drie jaar woonde ik te Brussel in de Vijverstraat. Herinnert ge het u nog ?...

Jean stak vlug de hand in den vestzak en vroeg, de twee kerels in 't oog houdende :

— Zoo ! En wat bedoelt ge daarmede ?

— Laat uw revolver maar met rust, gromde Leo. Ik zal u onmiddellijk op uw gemak zetten... Ik heb uw naam toen in de dagbladen gelezen... Ik las haast nooit dagbladen. Maar op den avond dat gij Burggraaf de Chillon vermoordde, wurgde ik een oude rentenierster... Mij kenden ze niet oogenblikkelijk... Maar, de Belgische Gerechterlijke Speurders zijn knappe kerels! Ze wisten algauw dat de dader Leo Dovers heette. Ik kon toen niet anders meer doen, dan de plaat poetsen. Iets wat ik zonder dralen gedaan heb.... Ik trok naar Kongo en ik zie dat gij hetzelfde gedacht gehad hebt... Mijn maat hier, die zooals gij Jean heet, kreeg 20 jaar gevangenisstraf om een bank te plunderen. Doch hij kon ontsnappen. Ik ontmoette hem in Marokko. Ge ziet dus dat we een aardige vennootschap zouden kunnen stichten !...

Jean Dillon glimlachte en drukte de twee andere misdadigers de hand.

— Akkoord... Wat stelt ge me voor ?

— Zeg eens, gij kunt aardig goochelen...

— Ik kan nog wat anders, sprak Dillon. Hoor maar...

Opeens verhief zich een eigenaardig klinkende stem, terwijl Dillon de twee verblufte koeven glimlachend aankeek. Die stem zei :

— Hand in hand moet ge werken, drie deugnieten !

— Wat zegt ge daarvan ?... vroeg Dillon spottend.

— Wel, riep Leo, ge kunt ook buikspreken !... Maar dan ken ik een zaakje dat ons vlug rijk zal maken !

— Vooruit, laat hooren.

— Zooals ge dus weet, drijven we smokkelhandel in alcohol. We varen met ons bootje de stroomen af en bezoeken de stammen. Nochtans, zal ik u zeggen dat de negers eerder wantrouwend tegenover ons vocht zijn... De zaken gaan wel goed, maar het zou veel beter kunnen zijn. Ik stel dus het volgende voor : Ik ken hier in de buurt een machtigen stam. Ik zal er wel voor zorgen dat het opperhoofd en den toovenaar van dien stam plotseling verdwijnen. Gij neemt dan de plaats van den toovenaar in en ge laat hun afgod spreken... Begrijpt ge ?

— Natuurlijk begrijp ik dat... Maar met welk doel zal ik dien afgod laten spreken ?

— Wel, die afgod zal aan de krijgers bevel geven, naburige dorpen te overvallen en te plunderen. Het ivoor en de runderen moeten ze aan den god opofferen. Wij zullen die rijkdommen dan wel voor hem bewaren... We zorgen voor den alcohol, die noodig zal zijn om die zwarte kerels min

of meer het verstand te benevelen vóór zij op rooftocht uitgaan... Staat dit voorstel u aan ?

— Ik ben uw man, gromde Jean Dillon...

En zoo kwam het, dat op zekeren dag het opperhoofd en de toovenaar van de Diala's spoorloos verdwenen. Doch een vreemde toovenaar kwam in groot ornaat in het dorp aan en beweerde door de goden gezonden te zijn, om van de Diala's den grootsten en machtigsten stam te maken. Om de waarheid van zijn bewering te staven, voerde hij voor de verblufte negers een gesprek met het beeld van den afgod, dat hem werkelijk antwoordde. Van dien dag af, vereerden de Diala's hun nieuwen toovenaar als een god en voerden blindelings zijn bevelen uit. De eens zoo vreedzame Diala's werden roovers en moordenaars... Maar hun buit groeide met den dag. Regelmatig echter, kwamen Leo en Jean, de medeplichtigen van Dillon, de waar weghalen en verkochten die dan op de markten. Zoo verdiende het drietal schurken veel geld. Toen hun winstgevend zaakje een paar maand aan den gang was, verschenen op een morgen Leo en Jean, die een jong mooi meisje met geweld naar 't dorp voerden. Toen Dillon hen zag aankomen, gromde hij:

—Wat komt ge hier met die meid uitvoeren? Zijt ge uw verstand kwijt !

— Toch niet, maat, antwoordde Leo. De sprekende afgod zal een blanke slavin hebben en daarmee uit !...

— Maar wie is zij ? Waar hebt ge haar ontmoet ?...

— Wel, verklaarde Leo in een grijns... We ontmoetten haar op de motor boot van haar vader... Een fijn vaartuig, vijfmaal zoo groot als het onze... De arme vader is echter over boord gevallen... Ik moet er echter aan toevoegen dat we hem iets of wat over boord geholpen hebben... Waarlijk, we konden hetzelfde niet doen met dat knap kind, en hebben haar dus maar hierheen gebracht. Nu, maat, zullen we de zaken in 't groot kunnen doen ! Want we hebben een prachtige motorboot...

— Zoo ! Ge hebt den eigenaar vermoord en het vaartuig voor ons gehouden... Wel maten, dat is prachtig gewerkt! Ik ben blij dat ik u ontmoet heb!

En in handen van zulk drietal schurken, was de stam der Diala's gevallen.

VII.

DE GOD DIE SPREEKT.

De Diala's, die als onderhandelaars uitgezonden waren geworden naar Tonga's dorp, kwamen eindelijk terug. De aanvoerder meldde zich bij den toovenaar aan. Dillon, die zijn bespottelijk masker weer opgezet had, grommelde binnensmonds :

— Wat zijn dat voor Blanken die op mijn krijgers geschoten hebben en hen het dorp uitdreven ?... Behooren ze tot de politie ?

Maar hij haalde de schouders op en murmelde :

— Bah !... Laat ze komen... Als ze werkelijk niet talrijker zijn dan met z'n tweeën, zal ik ze door mijn krijgers van kant laten maken... Komaan, laten wij die onnoozele lummels weer eens 'n feestje geven !

En tromgeroffel riep de bewoners van het dorp bijeen...

Aan de palen, stonden de gevangenen hopeloos toe te kijken. Zij wisten dat alles in hun dorp geroofd werd en dat de losprijs niet kon betaald worden. Ze hadden dan ook geen genade van de Diala's te verwachten. De negers stonden in een grooten halven cirkel voor de hut van den toovenaar. Deze kwam weldra buiten, gevolgd door 2 krijgers die met den meesten eerbied

het houten beeld van den afgod droegen. De toovenaar riep tot de onderhandelaars, die vooraan stonden :

— De sprekende god zal u ondervragen en zijn oordeel vellen !

Er verhief zich een eigenaardige stem, die vroeg :

— Hoeveel ivoor heeft de stam van Tonga gegeven als losprijs voor de gevangenen ?

— Geen ivoor, o machtige god ! antwoordde de aanvoerder.

Het beeld vroeg toen :

— Hoeveel maïs dan ?

— Geen maïs, o machtige god ! klonk het antwoord.

— Hoeveel runderen ?

— Geen runderen, o machtige god... De toovenaar van Tonga's stam beweerde dat zij niets meer bezaten !

Toen hief de toovenaar de armen boven het hoofd en riep :

— Luisters naar het oordeel van den sprekenden god !

En weer verhief zich de vreemde stem :

— Bij het opkomen der maan, zal er een groot feest gehouden worden... Vuurwater zal in overvloed uitgedeeld worden... Alle gevangenen zullen aan de palen gebonden blijven en met pijlen doorboord worden, totdat hun geest hun lichaam verlaat.

De gevangenen stonden als door den bliksem geslagen toen zij den god hoorden spreken. Maar meteen begrepen zij dat ze onherroepelijk verloren waren. Wie zou hen kunnen redden uit de klauwen van zoo een machtigen god ? En terwijl de Diala's het uitjubelden, droegen de twee krijgers het wonderbaar beeld weer in de groote hut van den toovenaar. Deze laatste zond de krijgers weg en ontdeed zich van zijn masker. Jean Dillon gromde:

— Straks komen Leo en Jean... Ze kunnen deze waar al vast medenemen... Nu ga ik mijn «slavin» uitnoodigen deel te nemen aan het feest, dat die lummels buiten aan het voorbereiden zijn... Hum ! Ik vraag me af waarom dat lieve kind zoo een afkeer voor me gevoelt !... Ik heb toch haar vader niet vermoord !...

Reeds stapte hij op de deur van de kamer toe waarin het meisje opgesloten zat, toen plots een hand hem bij den schouder greep en hem met een ruk omkeerde. Vóór hij kon beseffen wat er eigenlijk gebeurde, viel een stalen vuist met volle geweld op zijn kin. Dillon zeeg langzaam in elkaar...

VIII.

DE AFGOD ZWIJGT.

Onze helden Richard, Gustaaf en Zamba, stapten op het spoor van de Diala's. Dassonville zei :

— Nu zijn we wel verplicht spoedig te handelen. De gevangenen verkeeren van nu af in doodsgevaar.

— Ja, antwoordde Gustaaf. Jammer dat we die kerels in het dorp van Tonga hebben moeten neerschieten. Ze zullen op hun hoede zijn...

— Dat is waar, vooral wanneer hun toovenaar een Blanke is, zooals ik er bijna zeker van ben.

— Wat denkt ge dan dat er eigenlijk in dat dorp gebeurt ?

— Heel eenvoudig dit : de Diala's zijn in de macht van een schurk, die een uitstekend buikspreker is . Hoe kan men anders het feit verklaren, dat een bespottelijk houten beeld spreekt !

— Natuurlijk hebt ge weer gelijk ! gromde Lenssens.

— Stil nu, massa... verwittigde Zamba. Wij het dorp naderen.

Inderdaad, ze hoorden rumoer en zagen, in de verte, tusschen de boomen, de hutten van het dorp der Diala's. Eenige minuten later stonden zij voor de houten omheining en keken naar de negers, die op het plein voor den toovenaar en het houten beeld stonden. Zoo woonden onze helden de ondervraging door den afgod van de onderhandelaars bij...

— Ziet ge wel dat er een buikspreker mee gemoeid is, sprak Richard. Ik geloof dat het oogenblik goed gekozen is om te trachten in de hut van den ellendeling te geraken.

— Hoe komen we over deze omheining ? vroeg Lenssens zich af.

— Langs dezen boom, massa, zei Zamba.

Hij wees naar een boom, wiens takken over de omheining in het dorp hingen. Onze twee helden begrepen onmiddellijk de bedoeling van den trouwen neger en klommen in den boom. Daarna lieten ze zich langs de takken over de omheining glijden en sprongen in het dorp. Al de negers stonden naar den toovenaar en het beeld te luisteren. Zoo gelukte het onze helden onopgemerkt tusschen de hutten door, naar den tempel te sluipen. Terwijl de ondervraging door den afgod voortgezet werd, drongen ze vlug de hut van Dillon binnen. Ze belandden in een kamer waar ivoor en maïs in overvloed lagen...

— Hier is de buit van die bandieten, gromde Richard.

Lenssens keek de kamer rond en zijn blik viel op een schrijfboek. Hij greep het en doorbladerde het .

— O, riep hij, de boef houdt een keurige rekening van hetgeen de rooftochten van die zwarte ezels hem opbrengen !... Er komen hier drie namen in dit schrijfboek voor. Dit laat veronderstellen dat de schurk medeplichtigen heeft.

— Zeker, de kerels die den alcohol hierheen brengen !...

Gustaaf wou het boek wegleggen, toen een uitknipsel van een dagblad op den grond viel. Hij raapte het op en stiet een kreet :

— Hoor hier eens !

Hij las : «De Moord op Burggraaf de Chillon. — Niettegenstaande de »nauwkeurigste opsporingen, is het de politie nog niet gelukt de schuilplaats »van Jean Dillon, goochelaar-buikspreker, en moordenaar van den edelman, »te ontdekken. Men denkt dat hij naar het buitenland gevlucht is. Zijn per»soonsbeschrijving werd naar de politie van verscheidene naburige landen »gezonden.»

— Dillon, riep Lenssens, maar dat is een naam, die in dat schrijfboek voorkomt ! En hier, op dit uitknipsel, staat het portret van den kerel !...

— Sssst ! fluisterde plots Richard, terwijl hij naar een deur keek die met een houten staaf gesloten stond.

— Wat scheelt er ? vroeg Lenssens.

— Ik hoorde gerucht hiernaast.

Reeds was Zamba de deur genaderd en nam de houten staaf weg. Hij opende en onze helden konden met moeite een kreet van verbazing onderdrukken. Een knap jong meisje stond voor hen en keek hen angstig aan.

— Vrees niet, juffrouw, sprak Richard. Wij zijn vrienden. Mag ik u vragen hoe ge in dit hol gekomen zijt ?

— Is het waar dat ge geen vrienden van die ellendelingen zijt ? vroeg het meisje met bevende stem.

— Ja zeker, antwoordde Dassonville. Ik heet Richard Dassonville. Dit is mijn neef Gustaaf Lenssens. En ziedaar onze trouwe Zamba. We zijn hier gekomen om het geheim van den sprekenden afgod op te lossen en om de stamgenooten van een bevriend opperhoofd te redden...

De gevangene van Dillon slaakte een zucht van verlichting en sprak vlug·

— Ik heet Odette Mouret... Vader had een motorboot waarmede hij de rivier op en af voer om allerlei koopwaar van de negers op te koopen... Drie dagen geleden werden wij door twee blanke bandieten overvallen en ze hebben vader vermoord en in de rivier geworpen, ging ze nu weenend verder. Dan hebben ze onze boot genomen en mij hierheen gevoerd. De schurk, die zich als een toovenaar voor die bijgeloovige negers laat doorgaan, wilde dat ik hem huwde... O, Heeren, gaat niet heen ! Redt mij van dien ellendeling !

— Wees niet bang meer, juffrouw, troostte Richard haar. We zijn hier om dien onmensch onschadelijk te maken...

— Vlug, hierin, riep Lenssens, naar een ander vertrek wijzende. De bandiet komt terug !

Onze helden en het meisje verborgen zich vlug in een andere kamer. Weldra kwam Dillon binnen en ontdeed zich van zijn masker. Hij grommelde iets tusschen de tanden en naderde de deur waarachter hij dacht dat Odette nog opgesloten zat. Maar Richard sloop achter hem, greep hem bij den schouder, keerde hem met een ruk om en sloeg den bandiet met één enkelen vuistslag neer.

— Ziezoo ! Dat is één, gromde onze held. Zamba, zorg er eens voor, dat die kerel er als een worst uitziet.

— Ja, massa... glimlachte de trouwe neger.

Hij greep een touw en begon den bandiet zorgvuldig te boeien.

Richard sprak :

— Nu hebben we nog eenige oogenblikken. Laten we deze hut eens grondig onderzoeken.

Lenssens vergeleek de trekken van den bewusteloozen bandiet met de foto van het dagblad en zei :

— Het is wel Jean Dillon, de moordenaar van den Burggraaf !

Inmiddels had Dassonville een kast geopend en keek naar een rij kleine flesschen die erin stonden. Plots greep hij er een en riep :

— Kijk eens, een fleschje uittreksel van opium !... Hé, daar heb ik een puik idee om de krijgers van den Dialastam te bekampen zonder ons ook maar te vermoeien !...

— Hoedat ? vroeg Lenssens.

— Wel, luister. Ge hebt daar straks zelf gehoord dat er een groot feest zou plaats vinden met uitdeeling van vuurwater in overvloed. Daar, in die vaten staat het vuurwater. Zamba zal zich in toovenaar verkleeden en het vuurwater uitdeelen, maar we zullen er eerst een flinke hoeveelheid van dit goedje in mengen ! Ik wed dat we na een half uur ongestoord door het dorp kunnen wandelen !

— Begrepen ! jubelde Gustaaf. De ezels zullen allen slapen !

— Juist !... Vooruit Zamba ! Trek dat ornaat aan en wordt een machtige toovenaar !

Lachend gehoorzaamde de neger. Toen hij klaar was, tilde hij een vat alcohol op, waarin Richard opium gemengd had, en stapte er mede naar buiten. Hij werd op luide jubelkreten onthaald. Onze held, die zijn rol perfect speelde, overhandigde het vat aan de krijgers en gromde :

— De sprekende god heeft bevolen te drinken, veel te drinken !

Een oorverdoovend geraas weerklonk. Achtereenvolgens droeg de neger nog twee vaten buiten. Van in de hut loerden onze helden alles af. Weldra zagen zij de Diala's, den een na den ander, op den grond gaan liggen en beginnen te snurken...

— Prachtig ! juichte Richard.

— Ja, keelde Lenssens, maar die drie kerels daar schijnen geen zin in slapen te hebben. Al de andere liggen er reeds als varkens te knorren... Kom, Zamba, we gaan die drie schobbejakken in slaap wiegen !

Gustaaf en de neger liepen buiten en sloegen de drie nog wakker zijnde Diala's met vuistslagen neer... Toen liepen Richard en Odette ook buiten. Ze naderden de gevangenen, die onbegrijpend naar de slapende Diala's keken. Zoodra hij Dassonville bemerkte, riep Tonga vol vreugde :

— Massa Richard !...

— Ja, m'n beste, ik ben het !...

Weldra waren de dorpsgenooten van Tonga en hijzelf vrij.

— Luister, sprak Richard tot het jonge hoofd. Laat uw krijgers terug naar uw dorp gaan, maar, dat ze al wat u ontstolen werd, mede nemen... Blijf gij en vier krijgers hier. Ik zal u noodig hebben om nog twee andere booze Blanken mede te voeren...

— Goed, massa Richard, sprak het opperhoofd Tonga, blij dat hij zijn Blanken vriend een dienst kon bewijzen.

Hij riep vier stevige krijgers en gaf bevel aan de anderen, naar het dorp te gaan en al het ivoor, maïs en runderen mede te nemen. Minder dan een half uur later waren allen vertrokken. Onze helden, Tonga en de vier krijgers verborgen zich in de hut van Dillon en wachtten. Na een paar minuten zagen zij twee Blanken het dorp naderen. Eerst bleven de kerels verbluft staan, toen ze al de negers op den grond zagen liggen.

— Wat is hier gebeurd ! riep Leo uit. Zijn die allemaal dood ?

— Neen, alle donders, antwoordde Jean, die zich over een paar Diala's gebogen had. Ze zijn stapeldronken !...

— Ik vind dat Dillon een weinig overdrijft, gromde Leo. Ik zal hem mijn gedacht eens zeggen, verduiveld !

Ze naderden de hut en gingen binnen. Nauwelijks waren zij de deur voorbij, of ze werden plots door vier negers gegrepen.

— Hel ! vloekte Leo, die zijn revolver trok.

— Laat dat wapen met rust, vlegel, riep toen een stem.

De bandiet keek op en zag Richard en Gustaaf die hun wapens op hem gericht hielden.

— Wat heeft dit te beteekenen, riep de schelm. Ik zal een klacht indienen bij de overheid !

Onze helden schaterden het uit :

— Die is goed !... Natuurlijk, ge hebt gelijk, ellendeling ! We zullen u heel gauw met de overheid in verbinding stellen, wees daar maar gerust over!

Toen kwam Odette voor de bandieten staan :

— Herkent ge me niet, moordenaars !...

De twee misdadigers werden vaalbleek, toen zij de dochter van hun slachtoffer voor zich zagen.

— Boeit ze stevig... beval Richard tot de negers.

Toen dit gedaan was, vertrokken onze helden met Dillon en zijn twee medeplichtigen naar Tonga's dorp. Ze waren niet weinig verwonderd, in het bevriend dorp een afdeeling van de Kongoleesche Openbare Macht aan te treffen. De officier, die de manschappen aanvoerde, sprak :

— We hadden vernomen dat er iets niet in den haak was in deze streek en kwamen eens kijken wat er hier eigenlijk gebeurd is... We weten er al alles van. Deze brave Mambu, de toovenaar, heeft ons de zaak uitgelegd.

— Wel, dan is alles in orde, sprak Richard. Ziehier de drie schuldigen. Ze hebben elk minstens één moord op het geweten, behalve natuurlijk de opruiing der Diala's... Die bandieten zult ge in hun dorp slapend aantreffen.

— Prachtig, verzekerde de officier. We nemen al vast dit gespuis mede. Ze zullen aan het gerecht overgeleverd worden en voor hun misdaden te recht staan...

De soldaten vertrokken naar het kamp der Diala's en namen de drie ellendelingen gevangen mede. Toen namen onze helden afscheid van Tonga en diens dorpsgenooten.

— Massa Richard, vroeg het jonge opperhoofd, denkt ge niet dat we de weerwraak van de Diala's moeten vreezen ?

— Neen, antwoordde Richard. De sprekende afgod en de booze Blanken hebben van de Diala's slechte kerels gemaakt. Maar de Blanken zullen in het gevang opgesloten worden en de god zal nooit meer spreken. Wees dus gerust, mijn goede Tonga, en leef in vrede !

Daarna drukten onze helden Tonga de hand en vertrokken door het oerwoud, naar het Zuiden...

Kapitein RICARDO.

Leest allen toek. week in Nr 159 van de Schoonste Avonturen aan het Front:
BILL KOPERHAAR — door Kapitein DOMINGO.

ALLO ! Lezers en Leden van de V.A.R. !

KAPITEIN DOMINGO SPREEKT U !

Met nummer 159 vang ik aan. Eerst krijgt U een oorlogsverhaal.

Ik ben nieuwsgierig uw oordeel te kennen. Wat zult ge weten te zeggen ? Vrees niet, gaat er op door, zoo zullen wij spoedig goede vrienden worden.

En ge weet het al, hé ! Daar is een FORMIDABELE PRIJSKAMP !

DUIZEND FRANK PRIJZEN ! 56 Winnaars. Span uw krachten in !

En dit is nog maar een begin. Een ANDERE PRIJSKAMP staat al klaar !

Nu, wacht ook niet me te schrijven : stel me alle vragen ! Op alle antwoord ik in de S.A. of per brief. Vergeet geen zegel voor 't antwoord p. brief.

Bestel mij **schrijfpapier, kaarten en kenteekens.** Dit alles kunt ge bekomen uitsluitend op volgend adres : KAPITEIN DOMINGO, Uitgeverij Bracke en Zoon, ZELE.

Da-ag ! En tot nummer 159 !

Eer ! Plicht ! Moed !